

moć nije šopenhauerovski mišljena kao podmet, kao supstancija, već volja za moć kod Ničea imenuje *pathos bestemeljnosti*.

Jak, u Ničeovom smislu reči, je onaj koji potvrđuje neutralnost bića, onaj koji vrednuje, koji imenuje stvari bez utemeljenja, onaj koji daruje imena stvarima. Idaje dobra (a time i zla), svrhe itd., mesto je koje nemoć za moć pretpostavlja kako bi legitimisala vlastito delanje. Potreba za utemeljenjem onoga što temelja nema (a to je život) jeste zapravo izraz nemoći za moć, koja u krajnjoj liniji izgrađuje ideju "istinskog sveta" kako bi opravdala vlastitu praksu evaluacije, te samim tim izrađuje hijerarhisko mišljenje, utvrđuje razliku istine i laži, dobrog i zlog. Kako sam Niče kaže: "Osnovna vera metafizičara je *vera u suprotnost vrednosti*".